

la contra | ENRIC RAMIONET

El barcelonisme bipolar

El futbol ens proporciona molta informació sobre els nostres valors i models socials, un material fantàstic per dedicar-se a la sociologia, l'antropologia o la psicopatologia social

Ja ha quedat dit. El futbol és una nova religió laica o un negoci immens, o només una celebració de la habilitat personal i del treball en equip portada al paroxisme. I els estadis són temples on els rituals s'han convertit en espectacles de consum, enormes recipients sagrats en els quals l'èpica, el drama, les identitats i les essències de la tribu fan xup-xup. El futbol, que deu ser tot això en alguna mesura, permet que els *hooligans* es lliurin a la violència que deguem portar inscrita als gens com un estigma, que els intel·lectuals elaborin mil coartades brillants per abandonar-se a les passions o que els poetes enfilin subtils metàfores sobre l'existència. I, a més, ens proporciona molta informació sobre els nostres valors i models socials. Un material fantàstic per dedicar-se a la sociologia, l'antropologia o la psicopatologia social, totes elles, naturalment, en la seva versió de quincalla.

En el futbol, com també en la nostra societat en general, ara les certeses tenen una vida molt efímera. La potència dels actuals mitjans de comunicació, l'observació amplificada de qualsevol dels fragments d'aquell cèlebre mirall de la veritat, ens porta, en pocs dies, de l'adhesió, de l'admiració, de la devoció més incondicional a l'animadversió o al desafecte. És un món d'éssers emocionalment inestables que, gol a gol, transitem d'una banda a l'altra dels registres propis dels maniacodepressius.

Els barcelonistes, que ara estem recorrent dolorosament la banda baixa, ho sabem molt bé. Però alguna cosa ha canviat en el planeta blaugrana després d'aquests darrers anys de viure somrients damunt dels castells que amb tanta facilitat havíem aixecat. Més que l'abatiment predomina la irritació, més que els sospirs cansats apareixen els insults irreflexius i curts de memòria.

A vegades sembla que ja no ambicionem l'èxit sinó que l'exigim i em temo que no tant perquè entenem que el país ho necessita, sinó perquè considerem que

Jugadors i públic celebren un gol en un partit del Barça. / JUANMA RAMOS

ens pertoca amb una certa arrogància de nou ric.

Els jugadors són quasi déus, viuen rodejats d'una expectació enorme, els adorem, els convoquem de tots els racons del món, ens dediquem a comprar allò que anuncien i a assistir als actes als quals probablement compareixeran, però quan no guanyen els fem retrets amargs per la seva dedicació als contractes publicitaris, per la vida social, pel seu escàs arrelament o pel conreu de tanta condició divina.

Sospito que també nosaltres, com els nostres fills, ens hem convertit en criatures consentides. El futbol resulta fascinant per la seva incertesa però estem convençuts que l'èxit ens pertoca, que únicament cal estendre el xec i allargar la mà. I quan fracassem notem com ens puja l'ofec de la frustració i ens abandonem als

seus efectes que són tan perillosos com els de l'odi però molt més autodestructius.

El president, els jugadors, l'entrenador afirmen sempre que el veredict del públic és sagrat i entomen humilment la xiuladissa d'aquest déu voluble que pot ser colèric però també extraordinàriament generós.

Ja em perdonaran, però els que ens dediquem a l'antropologia barata pensem que aquest déu, quan queda encegat per la frustració, generalment esdevé estúpid, que té tanta por al fracàs que acaba per estimular-lo i que es dedica a alimentar una premsa que omple tota la seva vacuïtat furgant en les pròpies contradiccions i debilitats. Quant als de la psicopatologia, ho resumeixen afirmant que aquest és un déu maldestre i malcriat, que acaba sempre per espantillar les seves joguines preferides.

la columna | JOSEP M.FONALLERAS

«Morgue»

La morgue que la Generalitat ha plantat a l'estació de ferrocarrils de la plaça d'Espanya de Barcelona és en veritat impressionant. És un mural fotogràfic que ocupa una bona part del vestíbul i que pretén que el ciutadà prengui consciència de l'alt grau de sinistralitat laboral en el sector de la construcció. Hi ha, en la foto, calaixos tancats i portes obertes on només es poden veure els peus d'obres morts, amb l'habitual cartellet que els identifica i que penja del dit gros. Dic habitual, és clar, perquè estem tips de veure'l en les pel·lícules de policies científiques, ara tan de moda. És molt diferent, tanmateix, contemplar aquells cadàvers que sabem que no ho són, des de la butaca del sofà, que no pas topar amb uns altres com ells, ara de debò, cara a cara (o cara a peus, hauríem de dir), mentre circules desprevingut. Són éssers humans que van ser fotografiats quan ocupaven un nínxol frigorífic, abans o després de la corresponent autòpsia. En una de les imatges que els diaris han publicat sobre aquest mural es pot veure que la paret de la morgue no és freda i d'alumini com a la realitat sinó que es tracta d'un suport de lona sobre el qual s'ha estampat la foto. Al mural, s'hi pot entrar, i no cal ser un cadàver per aconseguir-ho. Un dels guàrdies de seguretat dels ferrocarrils, per exemple, des de l'interior del que hauria de ser un nínxol, remena uns papers. Aquesta circumstància no té res d'extraordinària, però el cert és que aquest senyor, cada vegada que ha d'entrar a la seva oficina, durant uns dies, ha d'obrir una porta que el du directament al contacte amb la mort. Ell potser ni se n'adona. Potser es tapa els ulls. O potser barotaria que el que estic dient és una bajanada. Jo, què volen que els digui, estic ben corprès. Ara que el veig dins del nínxol, dret, diligent, amb ganes de viure i de treballar, amatent a la seva responsabilitat, no em puc estar de pensar en una metàfora que fa venir calfreds i que és a la base de la vall de llàgrimes on vivim. No em facin cas. Dec patir algun tipus d'allucinació.

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

MILLOR MANTENIMENT
DURABILITAT
MENOR MANTENIMENT

122464-8177108

orMETAL 972 47 61 27
www.ormetal.es

C/ Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó FORNELLS DE LA SELVA

Stein

nova destructora de documents personal

124€ oferta 96€

113060-938877

papereria copisteria

Pompeu Fabra, 11 - 972 303 444 - Mòbil: 31 972 310 361
Av. Lluís Pencaic, 28 - 972 310 932 - GIRONA

IG

IGNIFUGATS GIRONA
Tel. 972 17 23 53
Protecció passiva contra el foc

Ens trobareu a **CONSTRUMAT**
Fira de Barcelona M1
Pavelló 4 - Nivell 8 i 9
Estand **i** 810

www.bristol2000.com

ambit7

Disseny d'interiors

C/ Canonge Berce, 13 - Girona
www.ambit7.cat - info@ambit7.cat
972 20 84 04